

— Боже, Ваню, и азъ искамъ. Искамъ да си имамъ свое. Нека е неразумно, дори глупаво, но нека го имамъ. Може би сърдцето ще го издържи. Малко ли доктори сж се лъгали? Колко пжти животътъ е правилъ чудо!

— Не, Дане, не, не говори за това — отново твърдо настоявамъ азъ. — Ти трѣбва да отидешъ и отиди още утре при лѣкарката. Зарадъ двама ни иди. И после ние пакъ ще заживѣемъ съ чиста радостъ.

— Ехъ, Ваню, чиста радостъ! — възкликва Дана съ сълзи на очитѣ. — Нима ти вѣрвашъ още въ това? Следъ като преживѣ толкова, а единъ Господъ знае още колко мъки ще се струполятъ върху главитѣ ни! И после, както щѣшъ кажи, но това е отъ моя страна — убийство. Макаръ и да е оправдано отъ медицината все пакъ то е убийство!

— Дана! — извиквамъ азъ. — Какви глупости говоришъ?

И ние дълго-дълго приказваме, споримъ, наистина кротко, съ любовъ, но... но все пакъ споримъ, противопоставяме се единъ на другъ.

Сливане на душитѣ? Хе! Любовта дори и безъ моитѣ жалби и безъ нейната мъка, като всѣки животъ се развива, върви и отива къмъ своя край. Азъ мълча дълго и мисля за това.

— За какво бѣ се замислилъ така, Ваню? — пита Дана и ме гледа проникателно въ очитѣ.

— А, нищо! — казвамъ азъ. — Вѣчно тази тема за любовта и брака... Но да я оставимъ! Дай ржка, и слушай, ти, славей, който не иска да пѣе, а да мъчи. Значи, ти ще отидешъ при лѣкарката и ще направишъ каквото трѣбва. Това диктува разума и любовта. Нали? Голѣмата любовъ има право да изисква...

— Да! — отговаря Дана, като на себе си. — Тя има право да изисква много... но мълкомъ. А заприказва ли за това — престава да има правото да изисква много...

— Защото става малка ли? — довършвамъ азъ. — Но ти забравишъ, мила, какво пожертвахъ азъ за нея... Дана!

Азъ я гледамъ съ болка. Тя ми стиска ржката и казва:

— Азъ съмъ лоша. Прости ми. Боже, какъ можахъ да го кажа?... Прости ли ми? Добре, азъ ще ида и каквито мъки и да преживѣя ще мълча...

*

Високъ човѣкъ, съ нахлупена широкопола шапка, въ широко палто, нервно и нѣкакъ странно плахо се разхожда въ една кжса, странична улица, отъ единия до другия край. Когато се обръща и почва отново да крачи, той внимателно оглежда рѣдкитѣ минавачи въ ранната зимна вечеръ.